

Kansakoulujemme kehous

Pearson'sin kuukausijulkaisussa eräs Roy Dayton ankarasti arvostelee tämän maan kansakoulujärjestelmää, vetäen esiin kaikki sen epäkohdat, mitä porvarillismielinen kirjottaja suinkin siinä voi nähdä ja kehtaa esille tuoda. Ja vaikka kirjottaja pitää koulujärjestelmämme monen yhteiskunnallisen epäkohdan syynä ja tekijänä, aivan kuin raittiuskiihkoilija pitää juopouden kaiken kurjuuden syynä, niin ei hän voi peittää sitä seikkaa, että koulujärjestelmämme nurinkurisuus on vain luonnollinen seuraus nurinkurisesta yhteiskuntajärjestelmästä. Kirjottaja näkee samoja epäkohtia kouluissamme kuin monet sosialistiset kynäilijät ja puhujat ovat osoittaneet niissä löytyvän, ja hän esittää samanlaisia korjauksia tarvittavan niissä kuin sosialistitkin vaativat. Mutta hän eroaa sosialistisista kirjottajista siinä, että hän luulee korjaukset voitavan panna täyläntöön nykyisen kapitalistisen yhteiskuntajärjestelmän vallitessa. Mutta jokainen, joka lukee hänen kirjoituksensa, voi nähdä, että se olisi mahdollonta käytäntöön panna nykyisen järjestelmän aikana siten, että siitä kaikki saisivat yhtäläisen hyödyn ja että luokkarajat sillä poistuisivat, kuten kirjottaja väittää. Luokkarajat voidaan poistaa ainoastaan sosialismin kautta ja samaa tietä korjautuu myöskin meidän kansakoulujärjestelmämme sellaiseksi, että se hyödyttää yhtäläisesti kaikkia. Daytonin kirjoitus on pääasiassa seuraavan sisältöinen:

Amerikan kansakoulu sellaisenaan kuin se nykyään on, on kokonaan epäonnistunut. Amerikan kansakoulujärjestelmä ei ole kos-

kaan suunniteltu vastaamaan amerikalaisia olosuhteita; sen perustarkotus, joka on valmistaa oppilaita korkeampaa opistoa varten, on väärä.

Ja vaikka sitä arvostellaan sen perustarkotuksellistenkin saavutusten mukaan, on se sittenkin yhdeksässäkymmenessäkolmessa tapauksessa sadasta tarkotustaan vastaamaton.

Kansakoulukasvatus tässä maassa ei ole ensinkään käytännöllinen niille miljoonille lapsille, joiden täytyy saada oppinsa kansakouluissa tai jäädä kaikkea opetusta vaille.

Kykenemättömät opettajat opettavat näille lapsille teorioita ja siten miljoonia heistä työnnetään kouluhuoneen teoreettisesta ilmapiiiristä maailmaan, missä joka käänteessä vaaditaan käytännöllisyyttä ja missä kyvykkyys on menestymisen ensimmäinen ehto.

Seurauksena tästä on se, että miljoonissa yksityistapauksissa on koulunkäynti hyödyttänyt hyvin vähän tai ei mitään; ja koko maan edun kannalta katsottuna, ei kansakoulu ole onnistunut antamaan parhaimpia tuloksia sen teollisuuden, kaupan ja maanviljelyksen edistämisessä.

Kansakoulujärjestelmämme edustaa \$1,221,695,730 kiinnitystä ja sen ylläpito maksaa Amerikan kansalle \$446,695,929 vuodessa. Tästä summasta kuluu hukkaan \$157,066,602 eli enempi kuin yksi kolmasosa yksinomaan sen kautta, että suuri määrä oppilaita jättää koulunkäynnin kesken.

Ainoastaan seitsemän prosenttia oppilaita, jotka käyvät kansakoulua, suorittaa koko kansakoulukurssin. Niille oppilaille, jotka ei-

vät voi suorittaa korkeakoulukursseja, ei siihen asti saatu opetus ole miksiäkään hyödyksi muutoin kuin pohjana jatkuvalla opetukselle.

Yhdysvaltain koulukomissioneri P. P. Claxton, jonka vuoden 1912 vuosikertomuksesta ensin osa tässä artikkelissa käytettyjä tilastoja on otettu, kertoo kansakouluihin tulevan vuosittain lapsia noin 2,055,000. Tästä luvusta ainoastaan 502,577, eli 24.45 prosenttia, pääsee korkeakouluun. Näistä, jotka pääsevät korkeakouluun, ainoastaan 155,656, eli 39.58 prosenttia, pääsee neljännelle vuodelle. Nämä 155,656, jotka suorittavat koko kansakoulukurssin, edustavat ainoastaan seitsemän prosenttia siitä oppilasluvusta, joka vuosittain alkaa kansakoulukurssin.

Amerikan kansakoulun todellinen ja käytännöllinen toimintatarkotus on valmistaa oppilaita korkeampia oppikursseja varten. Järjestelmä, joka täyttää ainoastaan seitsemän prosenttia tarkotuksestaan on yhdeksänkymmentäkolme prosenttia epäonnistunut, — eikö ole?

Ei enempi kuin kolmas osa niistä lapsista, jotka alkavat kansakoulun, lue edes alkeisluokkien läpi. Eikä puoletkaan heistä pääse kuudennen luokan läpi.

Tämä tarkoittaa sitä, että puolet niistä lapsista, jotka alkavat kansakoulun, jättävät sen ennenkuin ovat saaneet edes sen verran oppia, että voisivat ymmärryksellisesti lukea sanomalehteä.

Arvioiden mukaan koituu maalle \$250,000,000 vuotuinen tappio siitä, että puolet kansakoululapsista jättävät kansakoulun ennenkuin ovat suorittaneet edes alkeiskurssit.

Mikä sitten meidän kansakoulujärjestelmässämme on vikana?

Ensiksikin se on ulkomaalainen

tuote. Se oli alkujaan tarkotettu antamaan opetusta harvoille valituille, maissa, missä hallitusmuoto, yhteiskunnalliset ja teolliset olosuhteet olivat kokonaan erilaiset kuin Yhdysvalloissa. Ja yksimpä siinä maassakin, mistä se on tänne tuotu, pidetään sitä epäonnistuneena. Meidän opetusjärjestelmämme voidaan verrata ulkomailta tuotuun kasviin, joka, sanokaamme, on yhtä tuottelias Yhdysvalloissa kuin olisi Amazonilta tuotu kumipuu istutettuna Uuden Englannin maahan.

Toiseksi, tämä valtakunta yrittää opettaa lapsensa ilman minikäänlaista hallintovaltaa opetuksen yli. Ei ole olemassa mitään keskushallintoa, jolla olisi valta järjestää oppikursseja ja pakottaa oppilaat suorittamaan täydet kurssit.

Kolmanneksi, opettajat itse, vaikka suuri joukko heistä käsittää nykyisen koulujärjestelmämme puutteellisuudet, ovat siksi paljon yliopistossa saamansa kasvatuksen orjia, että eivät uskalla yrittää toimeenpanna mitään sellaisia parannuksia, joista olisi käytännöllistä hyötyä suurimmalle osalle niistä kahdesta miljoonasta lapsesta, jotka vuosittain tulevat kansakouluun.

Meidän kansakoulujärjestelmämme on jäännös vuosisatoja sitten vallinneista koululaitoksista Englannissa, jolloin yliopisto oli olemassa ainoastaan rikkaiden poikia varten. Ainoastaan rikkaiden pojille annettiin koulukasvatusta sinä aikana, jolloin meidän nykyinen opetusjärjestelmämme oli kehittyneessä. Köyhien lapset eivät saaneet koulusivistystä. Ajan kuluessa tulivat sellaiset koulut käytäntöön, joiden tarkoitus oli valmistaa rikkaiden poikia yliopistoon. Myöhemmin perustettiin alkeiskouluja, joiden tarkoitus oli

valmistaa rikkaiden poikia näitä valmistavia kouluja varten.

Tämä takaperoinen Englannin koulujärjestelmä sitten siirrettiin tänne sellaisenaan ajattelematta ensinkään muuttuneita tarkotusperiä ja olosuhteita. Niitä miljoonia väkiluvustamme, joiden täytyy elää kättensä työllä, ei otettu ollenkaan huomioon. Heitä ei vielä nytkään oteta huomioon. Heidät työnnettään kouluhuoneisiin rinnan rikkaiden lasten kanssa. Ylemmälle luokalle pyrkiminen on Amerikan kansakouluissa oppilaiden pääasiallinen harrastus; se on sitä todellisuudessa, vaikka ei teoriassa. Näille miljoonille työläisten lapsille me annamme samallaisen opetuksen kuin alkujaan oli tarkotettu yksinomaan rikkaiden lapsille, jotka ai-koivat vielä jatkaa lukujaan.

Meidän koulujärjestelmämme ei anna mitään huomiota sille seikalle, mitä nämä miljoonat lapset voivat tehdä sen jälkeen kun he jättävät koulun. Se ei valmista niitä lapsia, jotka viettävät parhaimmat oppivuotensa koulussa, mihinkään käytännölliseen työhön.

Kun otetaan huomioon se seikka, että suuri enemmistö niistä lapsista, jotka tulevat kansakouluun, kuuluu siihen luokkaan, joiden täytyy ansaita elantonsa kättensä työllä, on silloin tärkeästä merkityksestä se seikka, että meidän kansallisesta opetusjärjestelmästäme on jätetty pois ammattiopetus. Kansakoulujärjestelmäme ei anna oppilaille mitään vissiä päämäärää paitsi "ylemman luokan". Se ei johta mihinkään muuhun kuin siihen, että tarvitaan enempi opetusta.

Vakuuttavimman lausunnon opetusjärjestelmäme tästä puolesta antoi tri Andrew S. Draper, joka kuolemaansa saakka oli New Yorkin valtion koulukomissioneri ja

yksi parhaimmaksi tunnetuista opettajista Yhdysvalloissa. Hän sanoi:

"Meidän kansakoulujärjestelmässämme on annettu hyvin vähän huomiota sellaisten ammattien opetukselle, joista suurimman osan ihmisistä täytyy elää, ja joista riippuu kansan siveellinen ja henkinen terveys ja maan hyvinvointi. Koulujemme työ on johtanut melkein yksinomaan pelkkään kulttuurikasvatukseen ja professaonaalisiin ja hallitseviin toimiin. Opettajien kyvykkyyttä on arvosteltu sen mukaan, kuinka monta ja miten opetettuja oppilaita he ovat lähettäneet ylemmälle luokalle ja siten on oppilaat johdettu uskomaan, että ylempi luokka on elämän koko päämäärä; ja se ylempi luokka on johtanut kirjallisuuteen, tieteisiin ja professaonaalisille ja hallitseville toimialoille. Tämän kautta on suuri joukko oppilaita joutunut sellaisiin asemiin, joihin heillä ei ole taipumusta, ja samalla on näihin toimiin pyrkijöitä valmistettu liian paljon. Siitä on seurannut monta osittaista ja täydellistä elämän haaksirikkoo ja koituu se tämän maan sekä henkiseksi, että teolliseksi vahingoksi.

Lapsityö, korkeammat elämänkustannukset, väärä elämänymmärrys, ruumiillisen työn halveksuminen, — nämä ovat niiden epäkohtien joukossa, joiden olemassaoloon nykyinen kansakoulujärjestelmäme on osaksi syypää.

Lapsityökysymys on läheisessä yhteydessä koulujen kanssa. Mihin joutuvat ne miljoona lasta, jotka tänä vuonna jättävät koulun alkeiskurssien puolivälissä. Miksi he jättävät koulun?

Yhtenä syynä siihen on se, että miljoonat lasten vanhemmat eivät näe lapsilleen olevan mitään käytännöllistä hyötyä koulunkäynnistä

siksi, että koulussa ei opeteta mitään käytännöllisesti hyödyllistä. Köyhien ihmisten keskuudessa, missä jokaisen lapsen palkka, vaikka kuinka pieni, merkitsee enemmän leipää koko perheelle, eivät vanhemmat voi ymmärtää, miksi heidän pitäisi luopua tästä tulolähteestä sitä varten, että lapsensa saisivat pintapuolisen opetuksen musiikissa, hieman oppia piirustuksessa, hieman enemmän opetusta maantieteessä, saada jonkinmoinen kirjoitustaito ja alkeistiedot matematiikassa. Ja niin, huolimatta koulupakkolaista (missä sellainen laki on olemassa) ja huolimatta lasten nuoresta iästä, otetaan heidät koulusta ja pannaan työhön, jota heidän heikko ruumiinsa ei kestä. Päästyään viidentoista ikäsiiksi ovat he ruumiillisesti ja henkisesti murtuneita ja heidän on enään mahdoton kehittyä miksiäkään. Heidän elämänsä on uhrattu sentähden, että koulu ei tarjonnut mitään vissiä päämäärää heille tulevaisuudessa.

Antakaamme lapsille toisellainen kasvatus. Antaa koulujen valmistaa heidät johonkin vissiin työhön. Antaa heidän koulu-uransa, siitä saakka kun he kouluun tulevat, kehittää heitä vissiä, tärkeää päämäärää kohti. Antaa heidän valmistaa itsensä johonkin ammattiin. Uuden kelvollisen koulujärjestelmän alaisena, jonka yhteyteen on sovellettu teollisuusopetus, voivat he neljäntoista ikäisenä alkaa tehdä osan aikaa työtä tehtaassa, sellaisella palkalla, joka vastaa heidän työnsä arvon. Jällellä olevan ajan he voivat edelleen viettää koulussa, missä opetetaan heille niitä seikkoja, jotka ovat suoranaisessa yhteydessä heidän työnsä kanssa.

Täten saataisiin kyvykkäitä ammattityöläisiä, joiden nuoria ruumiillisia ja henkisiä voimia ei ole

näännytetty liian ankaralla työllä ja, jotka seitsemäntoista ja kahdeksantoista vuoden ikäisinä voisivat ansaita monta kertaa enemmän kuin mitä sen ikäiset yleensä nykyään voivat ansaita.

Siitä asti, kun lapset alkavat koulunkäyntinsä, lupaisi tulevaisuus heille ja heidän vanhemmilleen jotain varmuutta. Vanhemmilla olisi silloin syytä pitää lapsensa koulussa sen sijaan, että olisi painavia syitä ottaa lapset pois koulusta ja pitää heidät työssä.

On olemassa toinen luokka lapsia, joiden vanhemmat ovat taloudellisesti siinä asemassa, että voisivat pitää lapsensa koulussa. Tuhannet näistä lapsista, enin osa poikia, jättää koulun ennenkuin ovat käyneet alkeiskurssin läpi. Miksi? Antakaamme entisen New Yorkin valtion etevän opettajan, tri. Draperin, vastata:

“Syy, miksi niin suuri joukko lapsista jättää alkeiskoulut, ei tapahdu niinkään paljon sentähden, että heidän vanhempansa tarvitsevat heidän tienestiänsä tai sentähden, että laki sallii heidän jättää koulun, kuin sentähden, että opetuksessa on liian paljon sokeaa hapanomista, liian paljon aikaa kuluetaan koulun ja pelkkien sivuseikkojen opettamisessa. Opetus kouluissa on vanhemmille lapsille liian alkeellista. Se työ, mitä me laitamme naisopettajan tekemään viidennellä luokalla, ja se tapalla, millä me vaadimme hänen sen tekemään, ei ole enään viidennellätoista vuodelle oleville pojille siedettävää”.

Ja taas hän sanoo:

“On luonnotonta, että kaksi kolmatta osaa meidän lapsistamme ei käy edes alkeiskoulun läpi. Hyvän joukon ennenkuin he ovat viidentoista vanhoja pitäisi heidän mieltensä olla ohjattuna pyrkimään jo-

honkin vissiin työhön, jota he voisivat tehdä ja haluaisivat tehdä. Ja silloin, kun tulee se aika, heidät pitäisi panna tekemään sitä työtä ja auttaa heitä tekemään se kunnollisesti ja hyvin, että heillä olisi jotain nautintoa työstään.

Kansakoulu ei voi täyttää sitä tehtävää, mitä sen pitäisi tehdä. Myöskin se työ, mitä sen otaksutaan tekevän, on kokonaan väärä siitä syystä, että se ei johda oppilaita mihinkään käytännölliseen työhön, puhumattakaan siitä, että se auttaisi heitä jonkun käytännöllisen työn tekemisessä.

Sentähden, että koulu ei anna mitään käytännöllistä opetusta pojille ja tytöille, puolet heistä jättää kansakoulun alkeiskurssin puolivälissä valmistumattomina elämäntyöhön. Valtio on menettänyt kaiken valvontavallan heidän opetuksensa yli; heidän kasvatuksensa päättyy siihen. He ovat ja suurin osa heistä pysyy saamattomina kansalaisina ja työläisinä.

Koulunkäynnin lakkaaminen tapahtuu kriittisenä aikana lapsen elämässä — juuri siinä iässä, jolloin lapsi tarvitsee enimmän hallintoa, hillitsemistä, ohjausta ja rohkaisua; siinä iässä jolloin hänen mielensä tarvitsee enimmän olla kiinnitettyinä ja jolloin hänelle pitäisi neuvoa vakavan työn tärkeys ja pitäisi hänet ohjata johonkin työhön, olipa työ mitä laatua tahansa, jota hän voi tehdä ja olla onnellinen sitä tehdessään. Sen sijaan useinkin lapsi juoksee joutilaana ja vallattomana tällä iällä. Hän unhottaa senkin vähän hyödyllisistä ohjeista, mitä on saanut, ja oppii paljon sellaista, mitä hänen ei tarvitsisi tietää ennenkuin kehityneemmässä iässä, jos hänen niitä tarvitsee tietää lainkaan; hän kehittyy hillittömäksi, haluttomaksi ja saamattomaksi, joskaan ei kel-

vottomaksi, jotka ominaisuudet ovat omiansa estämään hänen kehityksensä elämässä niin että hän pysyy nollassa koko elämän ikänsä.

Sanoneeko joku, että tämä on pessimististä ja liioiteltua? Järkevä optimisti ei koskaan sule silmiään totuudelta. Mitä olette lukee neet on tri. Draperin lausunnon mukaan kirjaimellisesti ja täydellisesti totta vähintään puolista kansamme lapsista.

Ja nyt katsokaamme, mitä koulu tekee niiden lasten hyväksi, jotka suorittavat ylemmän kurssin.

He oppivat lukemaan, joka on sangen tarpeellista. He opettelevat laskentaa oppikirjoista, jotka suurimmaksi osaksi on kokoonpantua siten, että niistä on hyvin vähän käytännöllistä hyötyä. Maantieteen oppimisessa hukataan niin paljon aikaa, että voisi oppia vieraan kielin, vaikka he voisivat oppia kaiken sen mitä maantieteestä on tarpeellista oppia, muutamassa minuutissa, silloin kun heillä on halua sitä oppia. Musiikkia opetetaan sellaisille lapsille, joilla ei ole vähintäkään taipumusta musiikkiin ja piirustusta opetetaan sellaisille lapsille, joilla on yhtä vähän taipumusta ja halua siihen kuin edellisillä musiikkiin. Heille opetetaan fysiologiaa ja terveystieteitä sellaisista oppikirjoista, joista on jätetty kokonaan pois terveydelle ja onnellisuudelle kaikista tärkeimmät tosiasiat. Jotkut heistä oppivat tavaamaan ja ilmasemaan hyvin kompetentisti ajatuksensa kirjoituksessa.

Ja kaiken tämän he tekevät vain sitä päämäärää silmällä pitäen, että pääsisivät "ylemmälle luokalle" ja näiden luokkien läpi päästävään korkeaan koulutukseen eli akatemiaan.

Jos kuka epäilee sitä, onko tämä totta, niin kysyköön sen koulun johtajalta, missä omat lapsensa käyvät koulua, kuinka monta oppi-

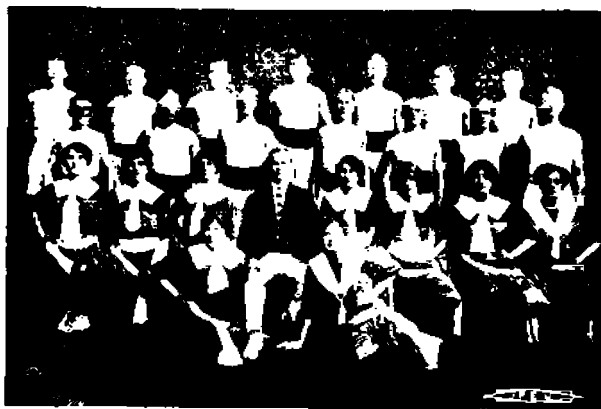
lasta siinä koulussa ymmärtää edes kahdeksankymmentä prosenttia siitä mitä he lukevat. Ja sitten kysyköön omalta lapseltaan mitä var-ten hän opiskelee ja lapsi vastaa: "suorittaakseni tutkinnon!"

Sitten tulee korkeakoulu eli akatemia, missä opetus ei suinkaan ole kiitettävä. Jotkut oppilaista oppivat hiukan algebraa (ainoastaan 64 prosenttia niistä tuhansista, jotka opiskelivat algebraa New Yorkin valtioissa v. 1913 saavutti 60 prosenttiluvun valtion tutkinnossa.) Poika, joka aikoo veturinkuljettajaksi, opiskelee latinaa. Poika, joka aikoo masinistiksi, tutkii botaniikkaa. Tytöt, jotka luonnostaan ovat kodin rakentajia, opiskelevat saksan- tai ranskankieltä, al-

gebraa, Englannin historiaa, musiikkia ja muita "kulttuuri" aineita. Hebreankieli ja sanskritti olisivat aivan yhtä käytännöllisiä oppiaineita veturinkuljettajaksi ja masinistiksi aikoville kuin ovat nekin aineet mitä he lukevat.

Kaikki oppilaat tutkivat englanninkieltä monipuolisesti. He saavat tietää, missä Browning syntyi ja mihin Shakespeare on haudattu, ja he voivat kurssinsa suoritettua, kirjottaa juuri siksi kehnosti, että heidän kirjoituksensa eivät kelpaa julkaistavaksi missään hyvin toimitetussa sanomalehdessä. Tavaimisen he ovat siihen määrin unhotaneet, että liikemiehet eivät huoli heitä kirjeittensä kirjoittajiksi.

Jatk.

Duluthin suomalainen voimisteluseura